

Patrick Nederkoorn vertelt smakelijk over de relatie tussen mens en natuur

Patrick Nederkoorn.Jaap Reedijk

De wolf is terug in Nederland: voor Patrick Nederkoorn aanleiding om een voorstelling te maken over zijn verhuizing naar de Veluwe. *Uit de klauwen* zit bomvol boodschap, maar is gelukkig ook gewoon erg onderhoudend.

Een boom is iets dat nog een plank moet worden. Zo keek Nederkoorn als Amsterdammer naar de natuur. Als hij met echtgenote en zoontje verkast naar een voormalige Duitse kazerne in Schaarsbergen, vlak bij nationaal park De Hoge Veluwe, krijgt moeder aarde een grotere rol in zijn bestaan. Er wonen wolven rond zijn nieuwe onderkomen, waarvan er eentje zelfs op de deurmat poept. Is dat een waarschuwing of een uitnodiging?

Elke dag het belangrijkste nieuws vanuit Amsterdam.

Net als in zijn vorige voorstelling, *Hoogtij*, neemt de geëngageerde Nederkoorn het publiek mee in een bewustwordingsproces. Ook de thematiek kent raakvlakken. Destijds behandelde hij zijn groeiende zorgen over het klimaat, nu vertelt de cabaretier hoe een stadsjongen zich langzaam realiseert dat het leven niet om hem draait. Dat hij onderdeel is van iets groters.

Uit de klauwen is daarmee persoonlijker dan zijn voorganger en heeft een knappe, doorwrochten structuur. Nederkoorn beleeft licht surrealistische avonturen in Schaarsbergen, waar hij onder andere de lokale (echt bestaande) schietvereniging bezoekt. Onder de oppervlakte broeien zorgen over de

toekomst. Hoe lang is schieten voor Nederlanders nog iets surrealistisch? Blijft zijn nieuwe woning een voormalige kazerne?

Immigratievraagstuk

Daarnaast laat de voorstelling zich bekijken als een allegorie voor het immigratievraagstuk. Is de wolf een gevaarlijke indringer of moeten we banger zijn voor onszelf? De dierentuin waar hij heengaat om zijn fobie voor het dier te overwinnen, is duidelijk bedoeld als metafoor voor een asielzoekerscentrum.

Nederkoorn toont zich hier wederom een fijne, beweeglijke performer. Dat betaalt zich vooral uit tijdens een heerlijke scène waarin hij met vijf kinderen een expositie bezoekt die de wolf voorstelt als bloeddorstig monster. Die loopt bovendien over in het memorabelste lied van de voorstelling: een moderne variant op *Dodenrit* van Drs. P. Uiterst geestig en een perfecte verwoording van zijn angsten.

Niet alles is helemaal raak. Het flauwe toneelstukje dat Nederkoorn opvoert met pianist Guido van de Meent, die zogenaamd een teek uit zijn achterste moet halen, had zelfs in de repetitieruimte mogen sneuvelen.

Pocahontas

“Hoor je ooit de wolf een ode brengen aan de maan?” zingt Pia Douwes in de Disneyklassieker *Pocahontas*, een film die bol staat van weinig subtiele boodschappen over hoe de mens met de natuur omspringt.

Nederkoorn weet die van hem lange tijd fraai te verweven met humor en zelfspot. Tegen het einde wordt hij toch iets te veel Pocahontas, als er in een surrealistische, sprookjesachtige scène pratende dieren verschijnen die hem vertellen hoe de vork in de steel zit. Dat was niet nodig geweest, al levert het wel een krachtig slotbeeld op.